

Valtuutettu Alaviirin aluehallitukselle osoittama kysymys koskien vaativaa käyttäytymistä ja monialaisia haasteita omaavien lasten tukemista Länsi-Uudenmaan hyvinvointialueen alueella

Kouluissa kohdataan yhä useammin lapsia, joilla on erittäin haastavaa käyttäytymistä, monialaisia vaikeuksia ja merkittävää psyykkistä kuormitusta. Nämä tilanteet voivat näkyä impulsiivisuutena, aggressiivisuutena, hallitsemattomina tunnepurkauksina tai toimintakyvyn romahtamisena siis tilanteina, joihin koululla ei ole riittäviä välineitä tai henkilöstöä vastata.

Käytännössä koulut jäävät liian usein yksin. On tilanteita, joissa lastensuojelu ilmoittaa, että lapsen ja perheen haasteet ovat niin vaativia, ettei heillä ole keinoja auttaa. Silti lapsi tulee seuraavana aamuna kouluun, ja vastuu jää koululle, vaikka heillä ei ole käytössään niitä palveluja ja resursseja, joita lapsen tilanne edellyttäisi.

Tämä ei ole kenenkään etu, vähiten lapsen. Juuri näissä tilanteissa LUVN:n lastensuojelun ja erikoissairaanhoidon tulisi olla koulun rinnalla, ei sivussa. Tarvitsemme selkeän, velvoittavan yhteistyön mallin, jossa koulun huoli johtaa konkreettisiin toimiin ja jossa lapsi ei putoa palveluiden väliin.

Me allekirjoittaneet valtuutetut esitämme seuraavat kysymykset:

Miten LUVN varmistaa, että vaativaa käyttäytymistä ja monialaisia haasteita omaaville lapsille on tarjolla oikea-aikainen, riittävä ja velvoittava tuki, jotta koulut eivät jää yksin tilanteissa, jotka ylittävät niiden toimivallan ja resurssit?

Miten LUVN ja kunnat aikovat yhdessä rakentaa toimintamallin, jossa lapsen tuki ei katkea, vaikka lastensuojelu arvioi, ettei sillä ole keinoja auttaa?

Miten LUVN aikoo vahvistaa yhteistyötä lastensuojelun ja erikoissairaanhoidon välillä niin, että nämä toimivat koulun todellisina kumppaneina eivätkä erillisinä sektoreina?

Mitä konkreettisia palveluja kuten kriisityötä, liikkuvia tiimejä, vahvistettua perhetyötä tai matalan kynnyksen interventioita, LUVN voisi kehittää tai laajentaa, jotta lapset ja koulut eivät jää yksin akuutissa tilanteessa?

Miten varmistetaan, että vastuut eri toimijoiden välillä ovat selkeät ja että kukaan ei voi todeta, ettei keinoja ole, kun kyse on lapsen turvallisuudesta ja hyvinvoinnista?

Lapsi ei voi odottaa järjestelmän rajapintojen selvittelyä. Tarvitsemme ratkaisuja, jotka toimivat arjessa siis siellä, missä lapset ovat joka päivä.

Allekirjoittaneet

24.2.2026

Alaviiri Kaisa / kysymyksen jättäjä

Laine Anna

Ahonen Emmi

Mäkräinen Karoliina

Karimäki Johanna

Skaffari Laura

Juuti Sini

Laine Aino

Kajava Henna

Akinyemi Aino

Tiitinen Helena

Ahlroos Tiina

Värmälä Johanna

Aittakumpu Birgit

Partanen Henna

Hukari Hanna

Ahjoniemi Satu

Kokko Elina

Mattsson Fanni

Nores Mia

Hiila Eeva

Lievonen Mikko

Pelkonen Anna

Mönttinen Ari

Keisteri-Sipilä Elli

Valkeapää Terhi

Lindholm Julia

Järvenpää Kaarina

Hakapää Minna

Paakkunainen Lotta

Aaltola Maija